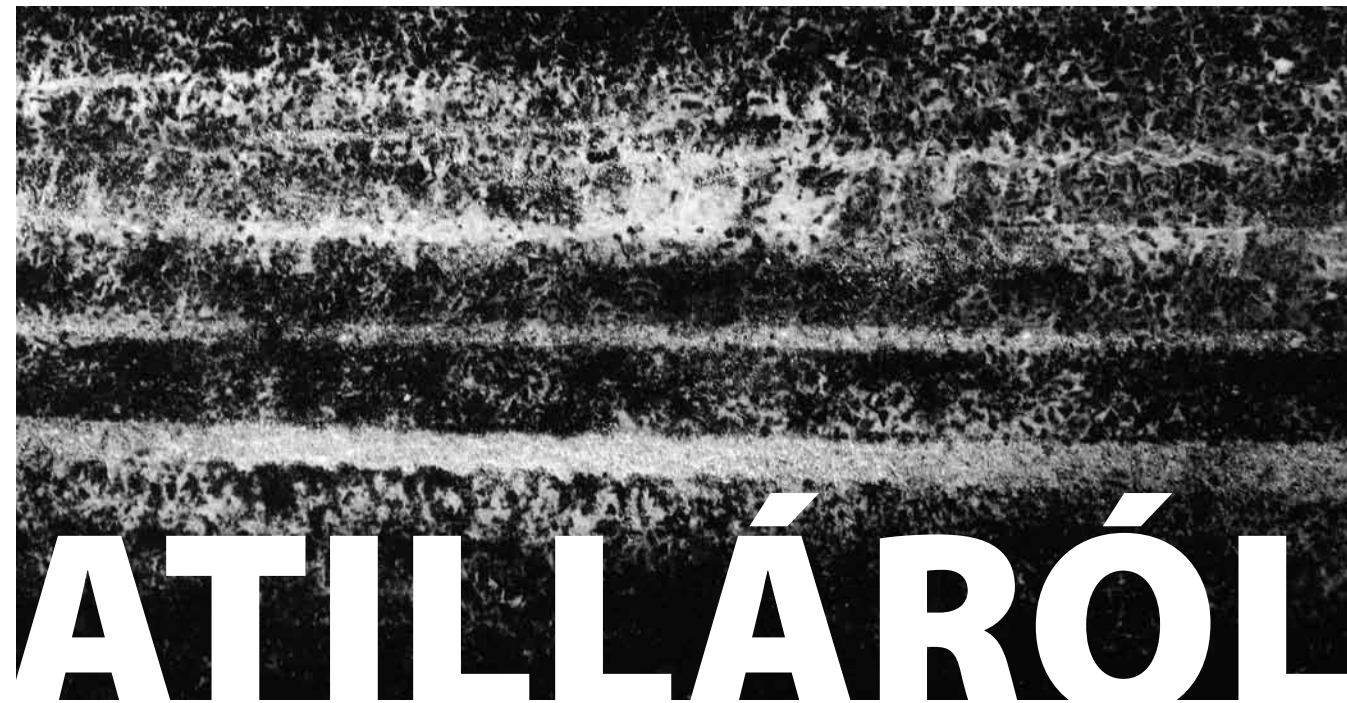

↳ *Birtalan Ferenc*

ha jól emlékszem, 1985-ben találkoztam egy fiatalemberrel, aki elhatárolódott az Isten Ostorától, József (Drága) Attilától és megfordította a duplahangzókat úgy, hogy annak egyben politikadivattörténeti, és mindennel szembemenős hangja legyen. még csak azt se mondhatom (pedig milyen jól hangzana), hogy ellenérzést váltott volna ki belőlem. nem. elfogadtam annak, aminek mutatni akarta magát, a dacosságot, hogy inkább egy zsinóros kabátra asszociáljanak a nevéből, mint a fönt említettekre. persze a kisördög rögtön előbújik, mint a tönkresilányított kérdés: *mire vagy szerény?* a szerénységet ki kell érdemelni, s ha valaki a nevével tesz ilyet, akkor még jobban odafigyel rá az ember. ez a történet eleje. fiam elsős gimnazistaként felsős új ismerősét hozta magával, egy fiatalembert, aki verseket ír, ami nálunk akkortájt már családi evidencia volt. harminc év múltán ironikus lenne az első találkozást mitizálni. én negyvenévesen, fiatal költőként akkor ügyetlenkedtem be magam az irodalom perifériájára (ha van ilyen hivatalos felnőtté-avatás), s fiam is nyomdokaimba lépett, fenyegetésem ellenére, hogy eltöröm a kezét, ha tollat fog vele. persze költői túlzás volt, amilyenekre én is egy életet próbáltam építeni. ilyen helyre jött Atilla, s talán ideig-óráig úgy is nézett rám, mint egy élő költőre, Akinek Könyve Van, hogy Rejtő Jenőt is belopjam a történetbe. *az évek jöttek-mentek*, Atilla felnőtt, én megöregedtem. kapcsolatunk hol távoli, hol kicsit közelebbi volt. volt, ami volt. járva a maga útját (ami nagyon hasonlít a költőkére), Kelenföldről a Világon át eljutott Óbudára. mesében cifrázhatnám, de elég hétköznapiak tűnik az egész. volt-e bármi jelentősége a harminc évvel ezelőttnek? nem tudom. egy régebbi történet jut eszembe hajdani költő-mentoromról, Kárpáti Kamillról, kinek keresztnevét a méltán népszerű, híres Feleki Kamill miatt gyakran két II-el írták. emlékszem, bosszankodott kicsit, de végül is megtanította a hogyan írjukat. Atilla is ilyenbe kezdett, ilyet tett. ja, és hogy ötvenéves lett időközben? a költők rejtegetett, de titkos játéka kibabrálni az idővel, hát mennek, mint *Jézus az őserdőben*, hogy új ösvényeket, új utakat találjanak. járd a magad útját, Isten éltesen, Nyilas Atilla!